

Венеция заема пакъ мѣстото на капелмайсторъ въ „Св. Марко“. Въ оперния стилъ Л. не прави никакви нови завоевания, но въ начина на употребата и обхождането съ инструментитъ, той се придвижва значително напредъ отъ своитѣ съвременници. Творбитъ му се характеризиратъ, изобщо, съ глѣбина и правдивостъ на израза, и съ простота и яснота на фактурата. Творби: надъ 20 опери, 4 оратории, множество меси, магнификати, кирие, мизерере и крѣда—съ инструменталенъ съпроводъ (между последнитѣ и едно 4-гласно, съ прочутото 12-гласно Crucifixus). Освенъ това: много дуети, терцети и мадригали — по-голѣмата частъ останали непечатани. Галупи, Гаспарини, Марчело и Саратели сж ученици на Л.

**Лотка, Франъ** — компонистъ, род. 1883, въ Божице (Чешко)—абсолютна Пражката консерватория, после е билъ 2 год. учителъ въ Екатеринославската консерватория, 1909 — хористъ въ оперния оркестъръ въ Загребъ, и учителъ по тоя инструментъ—и по теория въ музикалното училище на „Глазбеня заводъ“, после — професоръ по хармония, а по-късно и ректоръ на музикал. академия въ този градъ. Сжщо е билъ диригентъ на пѣвческото д-во „Лисински“. Компониралъ е: „Перуна“ и цикълъ „Любовта на пияницитѣ“ за мжжки и „Еленъ“—за смѣсенъ хоръ, соло и пиано; сюита за 4 флейти; струненъ квартетъ D moll, анданте; скерцо за малъкъ оркестъръ; югославянско капричио; симфония E dur; скерцо F dur; концертъ D moll — всички за голѣмъ оркестъръ. Сценическа музика: „Златокося царски синъ“, „Въ морското царство“, и операта „Мишка и море“. Хармонизиралъ е и народни пѣсни—за мжжки и смѣсенъ хоръ, соло и за пиано. Писалъ е и книга върху диригирането.

**Лудвигъ, Аугустъ** — Ludwig, August — компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 15 ян. 1865 въ Валдхаймъ (Саксония), ученикъ на Кьолнската и Мюнхенската консерватории, компониралъ оркестрови и клавирни творби, пѣсни и др. и писалъ: „Концертниятъ агентъ“, „Бронирани статии върху музиката“, „За цениенето на музиката“, „Тръни и лаври“ и др.

Л. е станалъ известенъ съ опита да довърши непълната Шубертова симфония h moll съ написването на още две части: „Философско скерцо“ — като трета частъ и „Маршъ на сѣдбата“ — 4-та частъ.

**Лудвигъ, Фридрихъ** — Ludwig, Friedrich — музикаленъ историкъ, род. 8 май 1872 въ Потсдамъ, училъ въ Марбургъ и Страсбургъ, професоръ въ Гьотингенския университетъ, отличенъ познавачъ на многогласната музика отъ XI до XIV ст., изследванията върху която е помѣствалъ въ голѣмитѣ списания и томоветъ на М. М. Д., въ „Zeitschrift für Musikwissenschaft“ и Archiv für Musikwissenschaft“ и др.

**Лудикарь, Павелъ** — Ludikar, Pavel — по бащино име—Вискочилъ, виденъ чешки пѣвецъ, род. 1882 въ Прага, — синъ на Аугустъ Вискочилъ, диригентъ на Пражката опера, училъ въ Пражката консерватория пиано, и после пѣние. Днесъ е пѣвецъ съ свѣтлоно име, и членъ на „Метрополитенъ опера“ въ Ню-Йоркъ.

**Луди магистеръ** — лат. ludi magister — майсторъ на свиренето (органътъ).

**Луди спиритуалесъ** — ludi spiritualis — духовни игри; име на пие-си въ срѣдновѣковието, които сж имали за сюжетъ живота на светии, или страданията Христови. Най-прочути сж игритѣ въ Оберамергау, които продължаватъ и до сега.

**Лудкевичъ, Станиславъ** — украински теоретикъ, компонистъ и музикаленъ фолклористъ, род. 24 дек. 1879 въ Ярославъ (Галиция), ученикъ на Львовската консерватория, после на Землински въ Виена. Творби: „Кавказъ“ — симфония-ода за хоръ и оркестъръ, 2 симфонически поеми, камерна музика, клавирни кжсове и пѣсни и др. Записалъ е много украински народни пѣсни, и е авторъ на книгитѣ „Общо учение за музиката“ и „Обща история на музиката“.

**Лузингандо**, ит. lusingando — ласкателно. Дума, употребявана отъ нѣкои автори (Вебери, Шопенъ), за обяснение на чувството, което трѣбда се вложи при изпълнението на една творба, или частъ отъ нея.